

งานวิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาเพื่อหาคำตอบให้กับคำถามการวิจัยต่อประเด็นปัญหาว่า การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของขนาดรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ พ.ศ. 2525 – 2544 มีตัวแปรภายใต้ปัจจัยใดบ้างเป็นตัวกำหนดและมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเช่นว่านั้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ 3 ประการ คือ (1) เพื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนระดับรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาตามการจำแนกประเภทรายจ่ายสาธารณะตามลักษณะงานของไทย (2) เพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรภายใต้ปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงระดับรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาในช่วงปีที่ศึกษา และในบรรดาตัวแปรภายใต้ปัจจัยดังกล่าวมีตัวแปรใดที่ส่งผลกระทบมากที่สุด และ (3) เพื่อหาแบบจำลองที่สามารถคาดประมาณค่าการเปลี่ยนแปลงในขนาดรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษา ตลอดจนอธิบายการผันแปรของรายจ่ายด้านนี้ให้ได้มากที่สุด

เพื่อให้ได้คำตอบต่อประเด็นคำถามการวิจัยและวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการทบทวนวรรณกรรมตามแนวทางเชิงประจักษ์ (positive approach) เพื่อกำหนดกรอบแนวความคิดการวิจัย และตั้งเป็นสมมติฐานการวิจัยภายใต้ปัจจัย 4 ด้าน ได้แก่ (1) ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วยตัวแปร ความสามารถในการหารายได้ของรัฐบาล ตัวแปรระดับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และตัวแปรการพัฒนาอุตสาหกรรม (2) ปัจจัยทางด้านสังคม ประกอบด้วย ตัวแปรการขยายตัวของชุมชนเมือง ตัวแปรการขยายตัวของประชากร และตัวแปรศักยภาพในการรองรับความต้องการทางการศึกษา (3) ปัจจัยทางการเมือง ประกอบด้วย ตัวแปรการเลือกตั้งทั่วไประดับประเทศ และ (4) ปัจจัยทางการตัดสินใจ ประกอบด้วย

ตัวแปรรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาปีก่อนหน้าหรือปีที่ $t - 1$ สำหรับการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล จะใช้ตัวเลขสถิติทุติยภูมิ (secondary data) รายปีซึ่งเป็นข้อมูลอนุกรมเวลา (time series data) โดยใช้หน่วยในการวิเคราะห์ (unit of analysis) เป็นข้อมูลระดับประเทศ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลอาศัยคอมพิวเตอร์ตามโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (statistic package for the social science: SPSS for Windows Version 10) ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อคำนวณหาชุดของสมการ (model) ที่เหมาะสมและสัดส่วนความผันแปรที่ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายตัวแปรตามที่เรียกว่า การวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis)

ผลจากการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ ปัจจัยทางด้านการตัดสินใจที่อธิบายโดยตัวแปรรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาปีก่อนหน้าหรือปีที่ $t - 1$ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขจากของเดิม (incrementalism) ปัจจัยที่มีอิทธิพลรองลงมาคือ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ อันประกอบด้วยตัวแปรความสามารถในการหารายได้ของรัฐบาล โดยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเปลี่ยนแปลงระดับรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษา ขณะที่ตัวแปรการพัฒนาอุตสาหกรรมกลับมีความสัมพันธ์ทางลบ ปัจจัยลำดับสุดท้ายที่มีอิทธิพลคือ ปัจจัยทางด้านสังคม ประกอบด้วยตัวแปรศักยภาพในการรองรับความต้องการทางการศึกษาโดยมีความสัมพันธ์ทางบวก ขณะที่ตัวแปรการขยายตัวของประชากรกลับมีความสัมพันธ์ทางลบ ส่วนตัวแปรภายใต้กรอบแนวความคิดในการวิจัยตัวที่เหลือพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงระดับรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลจากการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงในระดับรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาจะมีลักษณะเพิ่มขึ้นหรือลดลงจากอิทธิพลของตัวแปรภายใต้ปัจจัยทางด้านการตัดสินใจมากที่สุด ดังนั้น ในการพิจารณากำหนดนโยบายรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษา รัฐบาลจะต้องรักษาระดับรายจ่ายสาธารณะด้านนี้ในระดับที่ไม่ควรต่ำกว่าที่เป็นอยู่ และควรที่จะเพิ่มขนาดรายจ่ายสาธารณะด้านนี้ให้มากขึ้นในอนาคต นอกจากนี้ เพื่อให้การกำหนดขนาดรายจ่ายสาธารณะด้านการศึกษาเกิดประสิทธิภาพ รัฐบาลควรนำระบบงบประมาณแบบเน้นการวางแผนอย่างเป็นระบบมาใช้เพื่อปรับการใช้จ่ายให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดจนการหาทางเพิ่มรายได้จากภาษีโดยการแสวงหารูปแบบและวิธีการที่มีประสิทธิภาพใหม่ ๆ ในการจัดเก็บภาษีที่มากขึ้นแต่เป็นธรรมภายใต้โครงสร้างภาษีที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อมุ่งนำมาใช้จ่ายทางการศึกษาโดยเฉพาะให้มากขึ้น สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของประเทศ

This thesis attempts to answer the inquiry of research question: what factors determine the decreasing and increasing levels of educational expenditure in Thailand from 1982 to 2001? The author has three objectives on this thesis. Firstly, for studying the varying levels of the educational expenditure classified by functional classification of Thai government public expenditure. Secondly, for studying what are the factors and how do they effect to educational expenditure and what is the most effect to those changing. Finally, finding the model that can evaluate the approximate of proper educational expenditure, also can explain the altering of this expense as much as it can.

To response to those questions and those objectives up above, the author reviewed literatures in positive approach for setting the conceptual framework, and make research hypotheses under four factors. Firstly, economic factor is composed of the extractive capability of the government, the level of economic growth, and the dynamic of industrialization. Secondly, social factor is composed of urbanization, population expansion, and potentiality of government to respond for educational demand. Thirdly, political factor consists of general election. Finally, decision making factor consists of one-year lagged educational expenditure, as for data collection uses secondary data which is time series data by unit of analysis country. As for analysis of data, using statistic package for the social science: SPSS for Windows Version 10.

Using statistic for calculate suitable equation and the proportion of variance can be empirically tested by means of stepwise multiple regression analysis.

The result of research found that the factor that effect to the educational expenditure the most is decision making factor, which is explained by one-year lagged educational expenditure, and being in agreement with a theory of incrementalism. The secondary is economic factor, which are consisted of extractive capability of government which has the same direction of the changing of educational expenditure while the industrialization has the inverse direction. The last factor is social factor which are compose of potentiality of government to respond for educational demand has the same direction while the population expansion has inverse direction. For other factors have no relating significantly to educational expenditure. This thesis indicates that the decreasing and increasing of educational expenditure are most effected by decision making factor, so when the occasion of issue the policy of educational expenditure come, the government has to maintain continually its level. It should not below that used to be, and should increase its level in the future. Besides, for efficient setting of educational public expenditure size in accordance to the changing the systematically - planed budget procedure should be employed. In addition, the government must seek new efficient ways for fairly increasing taxation under proper tax structure to spend more on education and conform to more need skilled manpower for increasing the country productivity.